

2025/2096

6.11.2025

DECYZJA WSPÓLNEGO KOMITETU EOG NR176/2025

z dnia 11 lipca 2025 r.

zmieniający załącznik IV (Energia) do Porozumienia EOG [2025/2096]

WSPÓLNY KOMITET EOG,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 98,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2022/759 z dnia 14 grudnia 2021 r. zmieniające załącznik VII do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 w odniesieniu do metodyki obliczania ilości energii odnawialnej wykorzystywanej na potrzeby chłodzenia i systemów chłodniczych ⁽¹⁾.
- (2) W Porozumieniu EOG należy uwzględnić dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych ⁽²⁾, sprostowaną w Dz.U. L 311 z 25.9.2020, s. 11, i Dz.U. L 41 z 22.2.2022, s. 37.
- (3) Dyrektywa (UE) 2018/2001 uchyla dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE ⁽³⁾, która jest uwzględniona w Porozumieniu EOG i którą w związku z powyższym należy uchylić w ramach Porozumienia EOG.
- (4) Państwa EFTA nie zostały uwzględnione w wiążącym ogólnym celu unijnym w odniesieniu do udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w Unii w 2030 r. Art. 3 dyrektywy (UE) 2018/2001 powinien mieć zastosowanie do państw EFTA, z wyjątkiem przepisów art. 3 ust. 1, 5 i 6 dyrektywy. Zamiast tego państwa EFTA powinny ustalić krajowe orientacyjne cele w zakresie energii odnawialnej na 2030 r. i w konsekwencji nie powinny stosować art. 8 w sprawie unijnej platformy ds. rozwoju odnawialnych źródeł energii i transferów statystycznych. Nie wyklucza to możliwości przyszłych negocjacji między państwami EFTA a Unią na temat współpracy, jeżeli chodzi o cele w obszarach energii odnawialnej po 2030 r.
- (5) Zgodnie z art. 4 dyrektywy (UE) 2018/2001 państwa EFTA mogą stosować systemy wsparcia w celu osiągnięcia lub przekroczenia swoich odpowiednich krajowych orientacyjnych celów w zakresie energii odnawialnej.
- (6) W art. 7 ust. 5 dyrektywy (UE) 2018/2001 dla Cypru i Malty przewidziano zwolnienia w formie niższego progu w odniesieniu do obliczania końcowego zużycia energii brutto w związku z ilością energii zużytej w lotnictwie. Islandia jest oddaloną wyspą, a odległości między nią a krajami sąsiadującymi są duże. W świetle tej szczególnej sytuacji geograficznej do Islandii powinien mieć zastosowanie ten sam próg co do Cypru i Malty.
- (7) W przypadku, gdy Norwegia ma obowiązek skonsultowania się z Saamami, konieczne jest zapewnienie możliwości przedłużenia o maksymalnie rok terminów dotyczących procedury wydawania zezwoleń, o których mowa w art. 16 ust. 4, 5 i 6 dyrektywy (UE) 2018/2001.
- (8) Norwegia i Islandia mają wysoki udział odnawialnej energii elektrycznej. Norwegia wykorzystuje głównie odnawialną energię elektryczną do celów grzewczych, natomiast Islandia pokrywa znaczną część swojego zapotrzebowania na ciepło z odnawialnych źródeł geotermalnych, a odnawialną energię elektryczną wykorzystuje, gdy źródła geotermalne nie są dostępne. Należy zatem dostosować w odniesieniu do państw EFTA metody obliczania dotyczące zwiększania roli energii odnawialnej w ciepłownictwie i chłodnictwie przewidziane w dyrektywie (UE) 2018/2001.

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 18.5.2022, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82.

⁽³⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16.

- (9) W świetle regionalnej unii Liechtensteinu ze Szwajcarią, w ramach której kwestia paliw jest regulowana przez władze szwajcarskie, a paliwa są dostarczane przez podmioty szwajcarskie, oraz ze względu na fakt, że jest to jedyne źródło dostaw paliw transportowych w Liechtensteinie, właściwe jest czasowe odstępstwo od art. 25–31 dyrektywy (UE) 2018/2001, które zawierają przepisy dotyczące energii odnawialnej w sektorze transportu oraz zasady zrównoważonego rozwoju w odniesieniu do paliw odnawialnych. Liechtenstein wykorzystuje szwajcarski system zwiększania wykorzystania biopaliw oparty na mechanizmie kompensacji emisji CO₂, który jest porównywalny pod względem ambicji do efektu substytucyjnego i efektu oszczędności wynikających z celów w zakresie biopaliw. Emisje CO₂ z paliw przeznaczonych do pojazdów wyposażonych w silniki spalinowe wymagają kompensacji za pomocą środków krajowych i zagranicznych. Art. 37 rozporządzenia Liechtensteinu dotyczącego CO₂ (LR 814.065.1) oraz art. 9 i 10 ustawy dotyczącej CO₂ (LR 814.065) stanowią, że od 2024 r. należy kompensować 23 % emisji CO₂. Odstępstwo to powinno mieć zastosowanie do dyrektywy (UE) 2018/2001 w brzmieniu obowiązującym przed jej zmianą dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/2413 z dnia 18 października 2023 r. ⁽⁴⁾ Odstępstwo to jest ściśle ograniczone w czasie i powinno być stosowane wyłącznie do chwili osiągnięcia porozumienia w sprawie uwzględnienia w Porozumieniu EOG dyrektywy (UE) 2018/2001 w brzmieniu zmienionym dyrektywą (UE) 2023/2413. Porozumienie należy uznać za osiągnięte po uwzględnieniu w Porozumieniu EOG dyrektywy (UE) 2018/2001 zmienionej dyrektywą (UE) 2023/2413.
- (10) Liechtenstein został zwolniony ze stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1099/2008 z dnia 22 października 2008 r. w sprawie statystyki energii ⁽⁵⁾, ponieważ nie jest w stanie dostarczyć pierwotnych danych dotyczących „zużycia energii pierwotnej” lub „zużycia energii końcowej”. Liechtenstein może przekształcić krajowe dane statystyczne w dane dotyczące zużycia energii pierwotnej i zużycia energii końcowej dzięki zmianie ich formatu, jeżeli jest to wymagane na mocy dyrektywy (UE) 2018/2001.
- (11) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IV do Porozumienia EOG,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Tekst pkt 41 (dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE) załącznika IV do Porozumienia EOG otrzymuje brzmienie:

„**32018 L 2001**: dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82), sprostowana w Dz.U. L 311 z 25.9.2020, s. 11, i Dz.U. L 41 z 22.2.2022, s. 37, zmieniona:

— **32022 R 0759**: rozporządzeniem delegowanym Komisji (UE) 2022/759 z dnia 14 grudnia 2021 r. (Dz.U. L 139 z 18.5.2022, s. 1).

O decyzjach w sprawie zatwierdzania systemów dobrowolnych w odniesieniu do wykazania spełnienia kryteriów zrównoważonego rozwoju zgodnie z dyrektywą 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 mowa w rozdziale XVII załącznika II.

Do celów niniejszego Porozumienia przepisy tej dyrektywy odczytuje się z uwzględnieniem następujących dostosowań:

- a) art. 3 ust. 1, 5 i 6, art. 5 ust. 4 i 5 i art. 8 nie mają zastosowania do państw EFTA;
- b) w art. 3:
- (i) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:
- »Zgodnie z art. 3–5 i art. 9–14 rozporządzenia (UE) 2018/1999 każde państwo EFTA określa krajowy orientacyjny cel w zakresie energii odnawialnej wyrażony jako udział energii odnawialnej w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r. w ramach swojego odpowiedniego zintegrowanego krajowego planu w dziedzinie energii i klimatu. Przygotowując projekty zintegrowanych krajowych planów w dziedzinie energii i klimatu, państwa EFTA mogą rozważyć skorzystanie ze wzoru, o którym mowa w załączniku II do tego rozporządzenia.«;

⁽⁴⁾ Dz.U. L, 2023/2413, 31.10.2023, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2023/2413/oj>.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 304 z 14.11.2008, s. 1.

- (ii) w ust. 4 dodaje się akapit w brzmieniu:

»Od dnia 1 stycznia 2026 r. udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w każdym państwie EFTA nie może być niższy niż udział bazowy wskazany w trzeciej kolumnie tabeli w części A załącznika I. Państwa EFTA wprowadzają konieczne środki w celu zapewnienia zgodności z tym poziomem bazowym.«;
- c) w art. 4:
 - (i) w ust. 1 dodaje się zdanie w brzmieniu:

»Aby państwa EFTA mogły osiągnąć lub przekroczyć swoje krajowe orientacyjne cele w zakresie energii odnawialnej określone w art. 3 ust. 2 niniejszej dyrektywy, państwa te mogą stosować systemy wsparcia.«;
 - (ii) w ust. 3 słowa »mające zastosowanie prawo Unii dotyczące rynku wewnętrznego energii elektrycznej« zastępuje się słowami »przepisy dotyczące rynku wewnętrznego energii elektrycznej mające zastosowanie zgodnie z Porozumieniem EOG«;
- d) w art. 5 ust. 2 słowa »prawo Unii dotyczące rynku wewnętrznego energii elektrycznej« zastępuje się słowami »przepisy dotyczące rynku wewnętrznego energii elektrycznej mające zastosowanie zgodnie z Porozumieniem EOG«;
- e) w art. 4 ust. 9, art. 6 ust. 1, art. 21 ust. 7 i art. 22 ust. 7 słowa »art. 107 i 108 TFUE« zastępuje się słowami »art. 61 i 62 Porozumienia EOG«;
- f) w art. 7 ust. 5 akapit trzeci po słowie »Cypru« dodaje się słowo »Islandii«;
- g) w art. 16 ust. 4 i 5 po słowach »nadzwyczajnych okoliczności« dodaje się słowa », lub gdy Norwegia ma obowiązek skonsultowania się z Saamami«;
- h) w art. 16 ust. 6 po słowie »instalacji« dodaje się słowa », lub gdy Norwegia ma obowiązek skonsultowania się z Saamami«;
- (i) w art. 19 ust. 11 dodaje się akapity w brzmieniu:

»Państwa EFTA nie uznają gwarancji pochodzenia wydanych przez państwo trzecie, z wyjątkiem przypadków, gdy Unia zawarła z tym państwem trzecim umowę w sprawie wzajemnego uznawania gwarancji pochodzenia wydanych w Unii i kompatybilnych systemów gwarancji pochodzenia utworzonych w tym państwie trzecim i państwa EFTA zawarły z tym państwem trzecim zasadniczo równoważną umowę, i to wyłącznie w przypadku gdy prowadzony jest bezpośredni przywóz lub wywóz energii.

Państwa EFTA dążą do zawarcia umów, o których mowa w akapicie pierwszym.«;
- j) w art. 19 ust. 12 i art. 36 ust. 3 słowa »prawo Unii« zastępuje się słowami »Porozumienie EOG«;
- k) w art. 20 ust. 3 po słowach »unijnego celu, o którym mowa w art. 3 ust. 1 niniejszej dyrektywy,« dodaje się słowa »lub, w odniesieniu do państw EFTA, ich odpowiednich krajowych orientacyjnych celów w zakresie energii odnawialnej określonych w art. 3 ust. 2«;
- l) w art. 23 ust. 1 słowa »i obliczonego zgodnie z metodyką opisaną w art. 7, bez uszczerbku dla ust. 2 niniejszego artykułu« nie mają zastosowania do państw EFTA;
- m) w art. 23 ust. 2 lit. b) po słowach »średnie roczne zwiększenie« dodaje się słowa »lub, w odniesieniu do państw EFTA, w których udział energii odnawialnej, w tym odnawialnej energii elektrycznej wykorzystywanej w sektorze ogrzewania i chłodzenia przekracza 60 %, może liczyć każdy taki udział jako spełniający średnie roczne zwiększenie«;
- n) w art. 29 ust. 1 lit. a) słowa »wkład w realizację unijnego celu określonego w art. 3 ust. 1 i« nie mają zastosowania do państw EFTA;
- o) art. 25–31 nie stosuje się do Liechtensteinu do czasu włączenia do Porozumienia EOG dyrektywy (UE) 2018/2001 zmienionej dyrektywą (UE) 2023/2413;

- p) do tabeli w pkt A załącznika I dodaje się, co następuje:

”

	Udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, 2005 r. (S ₂₀₀₅)	Docelowy udział energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto, 2020 r. (S ₂₀₂₀)
Islandia	55,0 %	64 %
Norwegia	58,2 %	67,5 %
Liechtenstein	7 %	24 %

”

- q) w załączniku IV pkt 6 lit. b), c) i d) słowa »przepisy prawa krajowego i prawa Unii« zastępuje się słowami »prawo i ustawodawstwo krajowe mające zastosowanie zgodnie z Porozumieniem EOG«.”.

Artykuł 2

Teksty rozporządzenia delegowanego (UE) 2022/759 oraz dyrektywy (UE) 2018/2001, sprostowanej w Dz.U. L 311 z 25.9.2020, s. 11, oraz Dz.U. L 41 z 22.2.2022, s. 37, w językach islandzkim i norweskim, które zostaną opublikowane w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, są autentyczne.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 12 lipca 2025 r. pod warunkiem dokonania wszystkich notyfikacji przewidzianych w art. 103 ust. 1 Porozumienia EOG (*).

Artykuł 4

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w sekcji EOG i w Suplemencie EOG do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 lipca 2025 r.

W imieniu Wspólnego Komitetu EOG
Kristján Andri STEFÁNSSON
Przewodniczący

(*) Wskazano wymogi konstytucyjne.

Deklaracja państw EFTA
do decyzji Wspólnego Komitetu EOG nr 176/2025 uwzględniającej w Porozumieniu dyrektywę
Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001

Włączenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 do Porozumienia EOG pozwala rozszerzyć wspólne ramy regulacyjne dotyczące promowania energii ze źródeł odnawialnych i uwzględnić w tych ramach państwa EFTA. Państwa EFTA nie zostały uwzględnione w głównym celu UE dotyczącym energii odnawialnej. Wyznaczyły one jednak następujące krajowe orientacyjne cele w zakresie energii odnawialnej:

- wyznaczony przez Islandię krajowy orientacyjny cel w zakresie energii odnawialnej wyrażony jako udział energii odnawialnej w końcowym zużyciu energii brutto wynosi 80 % w 2030 r. Islandzki krajowy cel dotyczący odnawialnych źródeł energii opiera się na analizie i prognozach islandzkiej Agencji Środowiska i Energii (UOS) na 2030 r. Sektory energii elektrycznej i ogrzewania w Islandii oparte są w 100 % na odnawialnych źródłach energii wodnej i geotermalnej. Orientacyjny cel Islandii w zakresie energii odnawialnej na 2030 r. jest o szesnaście punktów procentowych wyższy niż krajowy cel orientacyjny w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r.
- W dniu 6 listopada 2020 r. parlament Liechtensteinu (Landtag) przyjął strategię energetyczną na 2030 r., w której krajowy cel udziału energii ze źródeł odnawialnych wynosi 30 %. Cel ten jest realizowany poprzez: ok. 17 % krajowych odnawialnych źródeł energii (głównie fotowoltaika i, w miarę możliwości, energia wiatrowa oraz, na mniejszą skalę, biomasa) oraz około 13 % importowanych odnawialnych źródeł energii (e-paliwa, wodór odnawialny). Co roku sporządzane są sprawozdania na temat realizacji celów (w ramach sprawozdania monitorującego dla parlamentu Liechtensteinu).
- Ustalony przez Norwegię krajowy orientacyjny cel w zakresie energii odnawialnej, wyrażony jako udział energii odnawialnej w końcowym zużyciu energii brutto w 2030 r., wynosi 77,5 %. Norweski krajowy cel w odniesieniu do odnawialnych źródeł energii opiera się na analizie i prognozach Norweskiej Agencji Energetycznej na 2030 r. oraz na wewnętrznych ocenach przeprowadzonych przez norweskie Ministerstwo Energii. Ponieważ Norwegia jest prekursorem w dziedzinie energii odnawialnej, startuje z wysokiego poziomu. Jednocześnie oznacza to, że stosowane są już najbardziej opłacalne i łatwo dostępne środki. Orientacyjny cel Norwegii w zakresie energii odnawialnej na 2030 r. jest o dziesięć punktów procentowych wyższy niż krajowy cel w zakresie udziału energii ze źródeł odnawialnych w końcowym zużyciu energii brutto w 2020 r., który wynosił 67,5 %.